

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Преплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге преплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, одликовати:

Орденом Светог Саве
ТРЕЋЕГ СТЕПЕНА:

Д-р Ђоку Петровића, физикуса округа београдског;

Д-р Милана Дамјановића, физикуса округа рудничког, и

Д-р Селимира Ђорђевића, физикуса округа ваљевског.

Орденом Св. Саве
ПЕТОГ СТЕПЕНА:

Д-р Петра Јовичића, лекара среза неготинског;

Д-р Мишу Михаиловића, лекара среза посавског, округа ваљевског;

Д-р Разаила Биђерани, лекара среза жичког;

Д-р Живка Михајловића, лекара среза темнињског;

Д-р Гигу Цермановића, лекара среза посавског, округа београдског;

Д-р Милана Крстића, лекара среза космајског;

Д-р Слободана Рибникара, лекара општине београдске, и

Д-р Хуга Хоровица, лекара помоћника опште државне болнице.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 30. новембра 1911. године, у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, одликовати:

Орденом Св. Саве
ЧЕТВРТОГ СТЕПЕНА:

Љубомира Вуловића, деловођу окружног одбора округа подринског.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 30. новембра 1911. године, у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, одликовати:

Орденом Белог Орла
ПЕТОГ СТЕПЕНА:

Тому Бојичића, председника општине гуњачке.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 30. новембра 1911. године у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, одликовати:

Орденом Светог Саве
ПЕТОГ СТЕПЕНА:

Ђуру Савковића, економа из Слатине; Радисава Ђокића, економа из Сиблице; Владимира Пауновића, економа из Лисовића; Благоја Алексића, економа из Вел. Иванче; Радојицу Дачића, земљоделца из Бождаревца; Милутина Трифуновића, земљоделца из Борка; Живана Станића, земљоделца из Вранића; Грују Павловића, свештеника из Даросаве; Харитона Поповића, свештеника из Шопића; Драгомира Крдалића, индустријалца из Јунковца; Радована Милошевића, председника општине из Болеча; Обрада Милосављевића, председника општине из Умчара; Стевана Петковића, трговца из Ваљева; Воју Тадића, индустријалца из Ваљева; Васу Илића, предузимача из Ваљева; Драгића Атанацковића, трговца из Ваљева; Василија Живановића, земљоделца из Станине Реке; Петра Кушаковића, апотекара из Врања; Стојана Костића, председника општине големо-селске; Онуфрија Поповића, почасног проту из Власотинца; Јована Јовановића, председника општине крагујевачке; Димитрија Стевановића, свештеника из Крагујевца; Ранка Јанковића, економа из Кијева, председника окружног одбора округа крагујевачког; Гају Прокића, економа из Маслошева; Васу Радовановића, трговца и Раче; Димитрија Петровића, трговца из Неготина; Димитрија Адамовића, трговца из Горњана; Ранка Обрадовића, из Округлице; Милована Ристића, трговца из Ђу-

прије; Душана Додића, трговца из Свилајнца; Љубомира Радојевића, из Слатине; Матеју Миљковића, таговца из Станаца; Илију Ракића, земљоделца из Крајева; Живка Милићевића, економа из Четережа, и Алексу Нешића, економа из Великог Села.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 30. новембра 1911. године, у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, одликовати:

Орденом Светог Саве
ПЕТОГ СТЕПЕНА:

Добросава Марковића, окружног протојереја из Г. Милановца; Радојка Илића, учитеља из Берановице; Владимира Никошића, економа из Милићевца; Марка Исаковића, трговца из Новог Села; Петра Николића, судију првостепеног шабачког суда; Ђорђа Куртовића, председника Дринског Кола Јахача; Панту Пауновића, председника општине крупњанске; Вацу Манића, трговца из Пирота; Алексу Ст. Антића, трговца из Пирота; Јована Даскаловића, рентијера из Пирота; Петра Гошића трговца из Б. Паланке; Данила Ђ. Милојевића, економа из Марковца; Никодија Јовановића, економа из В. Плана; Љубу Рајковића, трговца из Смедерева; Милосава Јовића, трговца из Слатине; Драгољуба Илића, учитеља у Бору; Димитрија Павловића, трговца из Књажевца; Нестора Вукојичића, трговца из Куршумлије; Недељка Радовића, председника општине ужичке; Драгомира Смиљанића, свештеника из Равни; Радована Захарића, свештеника из Кремана; Митра Савовића, земљоделца из Радобуђе; Војислава Ракића, председника општине дубске; Васу Радовића, судију у пензији; Марка Стевановића, председника окружног одбора из Крајева; Ђуру Јеремића, трговца из Ивањице; Милоша Главинића, трговца из Чачка, и Драгутина Лазовића, кафецију из Чачка.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 30. новембра 1911. године, у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

у Министарству Унутрашњих Дела:

за писаре прве класе: Жарка Т. Миловановића и Јеремију П. Протића, писаре друге класе истога Министарства; за писара друге класе Светолика Ђ. Гајића, писара треће класе истога Министарства, и

за писара четврте класе Косту Ј. Сињића, писара пете класе истога Министарства.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 30. новембра 1911. године у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је, на предлог Министра Унутрашњих Дела, поставити:

за полицијског писара прве класе среза ражањског Милована Ралотића, полицијског писара исте класе среза моравског, округа пожаревачког, по службеној потреби;

за полицијског писара прве класе среза нишког Милана Радуловића, полицијског писара исте класе среза моравског, округа нишког, по службеној потреби;

за полицијског писара прве класе среза златиборског Стевана Панчића, полицијског писара исте класе среза жичког, по службеној потреби;

за полицијског писара прве класе начелства округа пожаревачког Косту Младеновића, полицијског писара исте класе среза рамског, по службеној потреби;

за полицијског писара прве класе среза црногорског Добрила Ил. Јокановића, судског писара у оставци;

за полицијског писара друге класе начелства округа крушевачког Гаврила Јевтића, полицијског писара исте класе среза златиборског, по службеној потреби;

за полицијског писара друге класе среза рамског Николу Величковића, полицијског писара исте класе среза белопаланачког, по службеној потреби;

за полицијског писара друге класе среза моравског, округа нишког Ђорђа Павловића, полицијског писара исте класе среза нишког, по службеној потреби;

за полицијског писара треће класе среза јадранског Чедомира Вучићевића, полицијског писара исте класе среза азбуковачког, по службеној потреби;

за полицијског писара треће класе среза моравског, округа пожаревачког, Косту Трифуновића, полицијског писара исте класе начелства округа пожаревачког, по службеној потреби;

за полицијског писара треће класе среза прокупачког Живојина Миловановића, дипломираног правника;

за полицијског писара трећа класе среза жичког Јанићија Јанићијевића, апсолвираног правника;

за полицијског писара треће класе среза азбуковачког Светислава Стојановића, практиканта среза крајинског; и

за полицијског писара треће класе среза белопаланачког Милана Милошевића, практиканта начелства округа нишког.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела 29. новембра 1911. године, у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

О ПРЕВАРИ

од

Др. Томе Живановића

(НАСТАВАК)

д) Под граничним белегама имају се разумети како оне, које су од власти постављене, тако и оне, које су поставила *криватна лица у споразуму* салицима, чије се имање граничи с њиховим¹⁾. Случајеви пак, кад је то учињено без споразума, имају се подвести под § 252 к. з., ако испуњују појам преваре из § 251 к. з.

ђ) За разлику од наведене одребе пруског к. з. није предвиђен поред померања граничне белеге и случај, кад је гранична белега самовласно подигнута или намештена, те би се, тај случај, ако би испуњавао појам преваре из § 251 к. з., имао подвести под § 252 к. з.

е) За разлику од пруског к. з. није такође предвиђен случај, кад су граничне белеге *однете*, но ово се може подвести под „уништи“, јер је у ствари одношењем гранична белега уништена, у колико служи као знак за обележавање границе.

ж) Превара кварењем и уништавањем од власти постављених граничних белега биће у идеалном стицају с иступном повредом ствари из § 375 т. 2. к. з. У овом § се оне радње саме за себе инкриминишу као једна врста кривичног дела повреде ствари без обзира на то, да ли је тиме извршена и превара („ко какве од власти постављене знаке поквари“).

2. Уништавање (*повреда у широком смислу*), повреда или прикривање туђе исправе („који туђе исправе уништи, повреди или прикрије“ т. 2.²⁾.

а) Ова се врста преваре одликује од осталих тиме, што је средство обмане *уништење, повреда или прикривање исправе*.

1^о Уништење исправе постоји онда, кад се садржина исправе не може више ни мало сазнати, а *повреда*, кад се не може сазнати онако разговетно као раније (н.пр. кад је доказна снага исправе смањена услед радирања и прецртавања)³⁾.

(1) Повреда само *суцстрата* исправе биће довољна за постојање овог кривичног

1) Уп. *Cenik* 718.

2) У немачком к. з. се и о овом кривичном делу говори у глави о кривичним делима због *лажних исправа* (§ 274. т. 1).

3) Тако *Frank* § 274 I 2 а, *Olshausen* § 274, 4. — Према *Binding*-у 2 299 уништење је онда, кад је доказна снага исправе потпуно одузета одстрањивањем једног њеног битног дела — било текста било потписа (изузев случај, кад исправа има доказну снагу и без потписа).

дела само онда, кад је услед тога исправа изгубила форму, која се захтева за њену доказну снагу.

(2) Ако би услед делимичног оштећења садржине какве исправе преостали део њене садржине добио други смисао тако да она сад служи као доказ неке друге правно релевантне чињенице, онда би постојало и *фалсификовање исправе*. Тако то би био случај онда, кад би дужник цепањем хартије делимичној квити дао изглед укупне квите; али не онда, кад би била израђена у каквој трговачкој књизи извесна белешка, која нема везе с осталом садржином.

(3) Без значаја је то, што би се писмено могло понова читати после извесног времена од дана, кад је исправа имала бити употребљена⁴⁾.

2^о Прикривање исправе постоји онда, кад је неком другом тајним начином одузета могућност, да је употреби⁵⁾.

(1) Без значаја је међутим, на који је начин ово постигнуто.

(2) Такође није потребно, да је промењен положај исправе у простору.

(3) Тајност је потребна за појам ове радње, јер је овде у питању једна врста преваре.

(4) Ако би се прикривање исправе појављивало као *присвајање* исте, онда би постојала *утаја*, а не ово кривично дело. Оно би дакле било конзумирано утајом.

б) Има се узети, да је и ова врста преваре свршена самим уништењем, повредом или прикривањем исправе, т.ј. није потребно, да је онај, који се је имао обманути, доведен у заблуду и у следству исте извршио какву радњу на штету своје имовине. Тако било би ове врсте преваре, кад би А прикрио своју облигацију дату лицу Б, како би га тиме навео у заблуду, да је она изгубљена, те да га Б не тужи о року за неплаћање дуга, или да пристане на мању суму.

в) И овде важи наравно појам *исправе* дат у § 147. ал. 4. к. з.

г) Исправа треба да је *туђа*⁶⁾. Но овај случај преваре могао би постојати и онда, кад је извршилац њен савласник што је изрично речено у § 247. т. 7 пруског к. з., јер је она тада ипак једним делом туђа. Ако би исправа била извршиочева, онда би могла постојати само обична превара из § 252 к. з.

д) У § 104. в. к. з. говори се о уништавању и прикривању исправе, које се на каквом јавном месту чувају или су каквом званичнику на чување предане. Према томе превара из § 254 т. 2. биће у идеалном стицају с овим кривичним

4) Уп. *Binding* 2 299.

5) Тако *Frank* § 274 I 2 б, *Olshausen* § 274, 6.

6) У § 274 т. 1. немачког к. з. већ се: „исправу, која му или у општење припада или му не припада искључиво“. Спорно је, шта се има разумети под „или му не припада искључиво“. Према неким се то односи само за случај, кад је извршилац *савласник* исправе (v. *Liszt* § 163, *Meyer-Allfeld* 610, *Merkel* II 3 807); према неким ту спада и случај, кад на исправи извршиочевој неко трећи има какво стварно право или кад је неком трећем пренео државину с тим, да он постане сопственик, кад наступи извесан догађај (тако *Reichsgericht*); а према неким и случај, кад неко трећи има право да тражи издавање ствари (*Olshausen* § 274, 2).

делом, кад је уништена или прикривена исправа чувана на јавном месту или је била предана на чување каквом званичнику. Пошто је пак превара теже кривично дело од дела из § 104. в, то се има применити § 254 т. 2.

3. *Предаја завоја с новцима, званичним печатом запечаћених и с натписом њихове садржине, под потпуно вредност, ма да су отворени и новци из њих извађени* („који завијутке (кесе, пакете) с новцима, који су званичним печатом запечаћени с натписом њиховог садржаја под потпуно вредност преда, знајући, да су исти отворени и новци из њих извађени“), (т. 3.).

а) Ова се врста преваре одликује од осталих тиме, што је средство обмане *предаја под потпуно вредност завоја, из којег је новац сав или једним делом извађен.*

б) Начин изражавања је таки „преда“, да овде није учињена никаква измена у општем појму преваре. Ова превара као свршено кривично дело постоји на име тек онда, кад је завој предан, т. ј. кад је обманути примио завој, те на тај начин извршио једну радњу штетну по његову имовину.

в) Без значаја је, какав је завој. Као пример се наводе кесе и пакети.

г) Завој треба да је *званичним печатом запечаћен* и да се на њему налази натпис садржине. Ако ово није случај, може постојати само обична превара из § 252 к. з. Захтев, да је завој званичним печатом запечаћен, објашњава се тиме, што по правилу само за оваке завоје постоји безусловно поверење, да њихова садржина одговара натпису, тако да се само овде на основу голог примања завоја има узети, да је прималац у заблуди.

д) Без значаја је, ко је завој отворио и новац узео, што се јасно види из начина изражавања („знајући, да су исти отворени и новци из њих извађени“). По захтева се, да је завој *отворен и тада новац узет*. Према томе ако је завој гласио на већу суму, но што је у ствари у њ стављено, могла би постојати само обична превара из § 252 к. з.

е) За постојање кривце потребно је наравно, да је подносилац завоја *знао*, да је завој отворен и новац узет.

4. *Службене лажним мерама* („ко се при мерењу каквих ствари у знању послужи лажним (неправим) мерама на штету другог“), (т. 4).

а) Ова се превара одликује од осталих тиме, што је средство обмане *употреба лажних мера*.

б) По себи се разуме, да употреба лажних мера мора бити управљена на то, да се другоме нанесе штета, а не себи, те је став „на штету другог“ излишан.

в) Не види се, да је учињен изузетак од општег појма превара, те се има узети, да свршена превара ове врсте постоји тек онда, кад је другоме нанета штета, т. ј. кад је лажна мера заиста употребљена.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ПОЖАРИ И ПАЉЕВИНЕ

(НАСТАВАК)

Петролеумске лампе и т. д.

Случајно обарање лампе са петролеумом или есенцијом може такође проузроковати пожар. Поводом овога да поменемо, да се петролеумске лампе обично гасе падајући на земљу. Несрећни случај може се догодити само тако ако се петролеум проспе са стране фитиља, или ако непосредно дође у додир са пламеном услед разбијања резервоара. Експлозија лампе не може никад настанити ако је резервоар пун петролеума. Да би се експлозија произвела, потребна је мешавина извесне количине ваздуха са паром мало загрејаног петролеума. Количина ваздуха која се налази у резервоару лампе, изнад петролеума, треба да садржи довољно кисеоника да би сва пара, која излази из петролеума, могла бити оксидисана. Другим речима: празнина резервоара треба да је знатна.

Мешавина ваздуха и петролеумске паре треба да дође у додир са пламеном па да експлодира. То се може догодити ако постоји слободан пролаз између пламена и резервоара у коме је петролеум. Струјање ваздуха може променити правац пламена и натерати га, кроз овај пролаз, у резервоар испуњен експлозивном смешом.

У добро конструисаним лампама ови слободни пролази не треба да постоје, али у трговини има јевтиних лампи, које их притежавају, и ако је њихово присуство излишно.

Узани фитиљи, који не испуњују цео простор резервисан за њихов пролаз, могу бити узрок експлозије, ако у резервоару има експлозивне смеше. Пламен, теран ветром, пролази у овим случајевима кроз слободан пролаз, или се на слободној ивици фитиља производи мали пламен, који излази до резервоара.

Експлозија је у сваком случају толико јака да потпуно уништава лампу, а њене металне делове цепа онако исто као и експлозија барута. Ако се на месту пожара нађе лампа нетакнута, или разбијена са металним деловима просто одлењеним, може се тврдити да није било експлозије и ако би ови делови били нешто мало увијени. Помињемо, да злочинци често покушавају, да узрок пожара маскирају експлозијом лампе. Ако се има у виду горе наведено, моћи ће се лако утврдити истина на основу остатака лампе.

Гас за осветљење и ацетилен.

Мешање гаса за осветљење и ацетилена са ваздухом може такође бити узрок пожара, којима готово увек претходе јаке експлозије. Гасови обично пролазе кроз рђаво затворене славине, или кроз струјомере са одушкама, или кроз рђаво стављене цеви итд. Потребно је, да овде нарочито поменемо цеви од каучука, које везују фуруне или пећи са гасом за кућни спроводник гаса. Многи млађи имају навику да затворе само славину на пећи, тако да цев од каучука остаје и даље

испуњена гасом. Док је цев нова, њена еластичност довољна је да спречи излажење гаса, али ако је стара и отвордла, или ако затварање није било довољно, цев пропушта гас из спроводника.

Ако је гас пропуштен у довољној количини, он са ваздухом образује експлозивну смешу, која експлодира са великом јачином и производи пожар, ако дође у додир са слободним пламеном. Непажљиво пуњене апарата са ацетиленским гасом производи такође многобројне експлозије, праћене пожарима.

Могућност случајног пожара услед експлозије смеше гаса и ваздуха експлоатисали су често злочинци да би створили веровање у случајни пожар. Стога је потребно у овим приликама приступити брижљивом испитивању и истраживању, и на овај начин утврдити да ли пожару није узрок злонамера.

Додајмо још, да експлозивне материје као динамит, а нарочито ловачки барут и ватрометна тела, могу, експлодирајући, или упаљујући се случајно или из непажње, запалити предмете који их окружују, и на овај начин произвести пожаре.

Злонамерне паљевине.

Говорили смо већ о мотивима злонамерних паљевина, и казали да је њихово истраживање од највеће важности по истрагу. Остаје нам да испитамо на који начин злочинац врши паљевину и како ћемо познати злочиначку природу пожара и, евентуално, идентификовати његовог творца.

Упаљивање.

Упаљивање може бити *директно*, т. ј. злочинац може са слободним пламеном директно и одмах изазвати ватру и *индиректно*, или *времено*. У овом последњем случају злочинац употребљује диспозитиве који производе ватру тек после извесног времена.

Директно упаљивање најчешће се врши приближавањем слободног пламена (машине и т. п.) запаљивим материјама, као: сену, хартији, иверју и т. д. Да би се ватра лакше упалила, злочинац нагомилава ове материје на месту које му изгледа најгодније за изазивање ватре, надајући се да од њих неће остати трага после појављене ватре. Многи злочинци, међутим, рачунају и са евентуалним неуспехом, т. ј. са случајним угушивањем пожара, или са брзом и успешном помоћи ватрогасаца. У овом случају остаци вештачког огњишта (карбозовано иверје и т. д.) могли би их издати. Да би избегли ову опасност, они употребљују течна горива, као н. пр. петролеум. Запаљујући се лако, он преноси ватру и на гориво које се теже пали. Нису ретки случаји, да злочинац полива гасом намештај, кревете, тепихе, дрвене зидове и т. д.

Извесни злочинци употребљују за потпаљивање лако запаљиве материје, као: сено, петролеум и иверје. Ми смо у пракси имали један случај, у коме је злочинац потпалио сено помоћу фитиља од лампе, натопљеног петролеумом.

Директно упаљивање помоћу смеше експлозивног гаса, или помоћу експлозива, врло је ретко, јер злочинац у овим случајевима ризикује увек свој живот.

Индиректно упаљивање.

Код овог упаљивања ватра се не јавља одмах, већ после извесног времена, а за потпаљивање употребљују са махом најобичнији диспозитиви. Тако се често налази обична свећа у средини запаљивих материја: сена, згужване хартије, иверја и т. д. У овом случају ватра се не појављује пре него што пламен доспе до нивоа материја које свећу окружују. Пошто је светлост свеће релативно слаба, то се може лако сакрити испод каквог већег сандука, дасака, обешених покривача и т. д. Према величини дела свеће, који је над запаљивом гомилом, ватра се појављује брже или спорије. Чак и у овим случајевима кад је пожар трајао кратко време, свећа не оставља трагове на основу којих би се могао открити злочинчев маневар. Међутим, ако је ватра одмах угашена, на карбонизованим материјама наћи ће се масан и сјајан слој стеарина, као и карбонизован фитиљ, који је сачувао своју форму. Овај начин индиректног упаљивања употребљује се често за паљење зграда у пољима, житница, штала и т. д. у којима има сламе и сена.

Хемијско упаљивање.

Извесни злочинци употребљују хемијске реакције за произвођење индиректног пожара. Као потпаљивач употребљује се н. пр. пакло шведских жигица, привезано за тег једне шеталице испод кога се налази — на одстојању које варира према моменту у коме ватра треба да се појави — мали реципијент са концентрисаном сумпорном киселином. Главићи машине, долазећи у додир са овом киселином, упаљују се и саопштавају ватру запаљивим материјама којима је злочинац окружао реципијент.

За индиректно упаљивање употребљује се још и дугачак фитиљ од труда, чији је један крај у додиру са гомилом ловачког барута, окруженом запаљивим материјама.

Паклене машине.

Употреба машина, званих *паклених*, оваквих какве се налазе описане у анархистичким брошурама, врло је ретка. Ми знамо само један случај у коме је пожар могао бити произведен на овај начин, али и он није несумњиво утврђен. Помислимо узгред да је конструкција једне овакве машине врло лака за техничара ниже математике. Чак и обичан сат — будилник може се употребити за ово. Паклене машине нарочито се употребљују за атентате помоћу експлозива.

Пожарне бомбе.

Потребно је још поменути анархистичке пожарне бомбе, које се употребљују за упаљивање зграда. Ове бомбе праве се на тај начин што се дванаест делова белог фосфора растварају у једном делу сумпор — угљеника па се овај раствор сипа у флашу од танког стакла,

или у реципијент од крте печене земље. Овако справљен и затворен раствор баца се на место, на коме се налазе запаљиве материје, али тако да се флаша или реципијент при паду разбије. Услед овог разбијања сумпор — угљеник се испарава врло брзо, а фосфор, који остаје, спонтано се упаљује. Ако се жели да се ватра не појави одмах, треба додати већу количину сумпора да би његово испарење дуже трајало.

Гас за осветљење.

И гас за осветљење употребљује се за индиректан пожар. Да би га помоћу овога произвели, злочинци не затварају потпуно славину на спроводнику, већ остављају један сасвим мали пламен, а у суседној соби, која је, разуме се, у вези са првом, отварају је потпуно. Услед овога, у даном моменту образује се, мешањем гаса са ваздухом, експлозивна смеша, која се упаљује приликом додира са слободним пламеном. Ми смо видели један случај, у коме је злочинац скинуо шраф са струјомера за гас, који се налазио у нужнику. Прозлазећи корз отвор, у коме је био шраф, и мешајући се са ваздухом, гас је кроз рђаво затворена врата дошао у додир са слободним пламеном на славини у коридору, услед чега је наступила експлозија праћена пожаром.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

ВИДОКОВИ МЕМОАРИ.

(НАСТАВАК)

И доиста Делонг је одмах после овог дојађаја променио стан, пошто се био врло уплашио и никога од оно мало света што је примао, није примао без велике предострожности. Ма да Хромол избегавао да му дође ипак он не сумњао на њега ни мало, јер како би могао тако што помислити за човека, који да је извршио злочин не би оставио касицу јер је знао шта има у њој. Нашав га после неколико дана на пијаци, Вандом Делонг га позва себи и зближише се још више него пре. Фромон, пак, поче опет мислити о својим ранијим плановима, али не могући дограбити касицу која је сад марљивије чувана реши се да измени план. Он одведе Делонга у Дешанов стан под изговором да пазари једну већу количину дијаманата и ту га убију, узму му 17000 динара у злату и у новчаницама, што је био понео на позив Фромолов, који му је и задао први удар.

Два дана прође; госпођа Делонг се забрину, јер се Делонг никад не задржаваше тако дуго а да јој не јави, и знајући да је понео знатну суму, помисли да му се није десила каква несрећа. Она се обрати полицији, у којој се осећао онај исти неред који је владао и у другим службама, али полиција ипак успе да мете руку на Фромона и Дешана, и открића, која је учинио онај

бравар, који је требао помоћи извршење крађе, а који је био понова ухваћен, могла су за Фромона и Дешана бити кобна. Али, власт одрече да да овом човеку слободу, која му је као награда била обећана, те полицијски агент Кадо који је био посредник у тој ствари, нехтев да испадне лењив, учини да бравар на путу из тврђаве у суд побегне, Кад је овако отпао и тај једини сведок који је теретно Фромона и Дешана, њих пустише у слободу.

После је Фромон осуђен за друга дела на осамнаест година робије и спроведен је првога нивоа године седме у казни завод у Рошфор. Помоћу новца који је стекао крађом он је поткупио неке личности, које су водиле спровод, да му олакшају бежање у случају кад буде покушао, или чак да га пусте, ако буде било згоде. Он је мислио чим се ослободи да убије председника суда који га је осудио и полицијског чиновника који га је оптетио. Све је било готово за извршење овога плана, али нека „јавна женска“, која је дознала о томе од једног свог познаника, проказа све то и власт према томе предузе мере. Јавише спроводу и при излазу из Бисетра Фромону метуше лисице и нису му, их скидали до доласка у Рошфор, где су га нарочито препоручили. Доцније сам дознао да је умро у заводу. Што се тиче Дешана, који је ускоро побегао из Тулона, њега су после три године ухватили због крађе извршене у Auteuil-у и кривични сенски суд осудио га на смрт; погубљен је у Паризу.

У соби № 3. од Дешана раздвајао ме је само крадљивац и разбојник Луј Милот, син онога Корни-а, који је дуго времена задавао страх по пољима Нормандије, где се његови злочини још памте. Обузден као џамбас, Корни је ишао с вашара на вашар, проналазио трговце који носе собом веће суме и онда трчао пречицом на неко склонито место, сачекивао их и убијао. Трећи пут се оженио младом и лепом девојком Бернеј од које је испочетка брижљиво крио своје занимање, али није дуго требало чекати па да се види да је и она била достојна њега. Од тада он је посвети у све своје послове. Она је тако исто ишла по вапарима и улазила лако код богатих сељака по долини Ож, и више њих је нашло смрт на љубавном састанку с њом. На њу се више пута због тога посумњало али она је увек доказивала свој *alibi*, благодарећи добрим коњима које је увек раније спремала.

У 1794. години породица Корни састојала се из оца, матере, три сина, две кћери и њихових љубазника. Децу су били навикли на злочине још из њихове ране младости, било што су их терали да буду уходе, било да пале житнице. Најмлађа ћерка, Флорентина, испочетка је показивала неку одвратност према томе послу али су је „излечили“ давши јој да у кећељи носи две миље далеко главу неке жене из околине Аржантана!!! Доцније, сасвим ослобођена, она је имала за љубазника разбојника Капели-а, који је погубљен у Паризу 1802. год. Фами-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

лија је после саставила разбојничку дружину и крстарила између Кара и Фалеза; она је мучила оне који су становали по салашима, метајући им под пазухе упаљену свећу или под палац на нози зажарен труд.

Гоњен ревносно од полиције канске, а нарочито од рујанске, која успе да у Бријону ухвати два млада човека, Корни се реши да се за извесно време повуче у околину Париза, надајући се да ће тако заварати траг. Настани се са фамилијом у једној усамљеној кући на путу за Севр и долазио је често сасвим слободно у шетњу до Јелисејских Поља, где је сретао готово увек по неког познатог крадљивца.

— Шта радите сад, оче Корни? рекоше му једног дана.

— Увек велику утеху (убиство) моја децо, увек велику утеху.

— То је забавно, оче Корни, али теснац (смртна казна)...

— Ех, кад нема кумова (сведока) није то ништа... да сам поубијао све салашаре којима сам горео табане не бих се данас бојао.

— Приликом једног изласка Корни срене једног од бивших колега, који му предложи да обију једну бараку у вилдаврејској шуми. Крађа се изврши, поделише плачку, али Корниу се учини да су га преварили. Дошав у средину шуме он испусти своју табакеру показујући је своје другу; овај се саже да је дохвати у том моменту Корни му проби главу једним метком из пиштоља. опљачка га и оде својој кући, где је смејући се на глас испричао догађај својој фамилији.

Ухватили су га близу Вернола кад је хтео ући на један салаш и одвели су га у Рујан, предали кривичном суду који га осуди на смрт. У међувремену његове жалбе жена му, која је била у слободи, долазаше сваки дан да га теши. — „Слушај“, рече му она једног дана кад је био туробнији него иначе, „слушај, Јозефе, говоре да те је страх од *иса* (смрти)... не прави се дете, а најмање кад будеш на орману (месту погубљења)... смејаћети се *сељачићи* (друмски лопови)...

— Да, рече Корни, било би све лепо и красно да се не тиче *тикве* (главе) али кад буде *шарлот* (целат) с једне а *дивља свиња* (исповедник) с друге стране и *продавци гајтана* (жандарми) позади онда... нема уживања кад се човек спрема да прави храну црвима!

— Добро, де, мани те мисли! Ја сам жена али бих тамо ишла као на молитву, нарочито с тобом, мој сироти Јозефе! Да, ја ти кажем, вере ми, ја бих тамо пошла с тобом...

— Истина! ушита Корни.

— Да, да, баш истина, уздахну Маргарита... Али, шта ти смераш? шта хоћеш?

— Ништа, одговори Корни; затим приђе до кључанице и викну у ходник: Рошу, зовни, бога ти, апсанцију имам нешто да кзжем државном тужиоцу.

— Како? повика жена; државног тужиоца?! хоћеш ли да поједеш *мамац* (проказивати). Ах, Јозефе, какав ћеш ти углед оставити деци!

Корни Ћуташе док не дође чиновник, а тад оптужи своју жену и ова несрећница, на основу тога осуђена, би погубљена у исто време кад и он. Милот, који ми је овај разговор причао, није га никад причао а да се не смеје до суза; па ипак он није хтео да се шали са гилотином и за дуго је избегавао сваки посао који би га могао одвести оцу, мајци, брату и сестри Флорентини, који су сви погубљени у Рујану. Причајући о њима и о њиховом свршетку он би често говорио: *тако је то кад се игра ватром, не радим ја то*. И доиста његове су „игре“ биле мање страшне, оне су се ограничавале на једну врсту крађа у којима је се он одликовао.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине сеоначке, у срезу подунавском, службеним својим актом пита:

„Још 31. октобра тек. год. суд је молио уредништво да му објасни: да ли може бити опрштај казне од затвора, т. ј. да ли тужилац може опростити казну затвора осуђеном лицу и то за дела иступних кривица, које се извиђају и суде само на тужбу приватног тужиоца, а кад овог не би имало оне се по званичној дужности не би могле извиђати ни судити по § 397. тач. 2. каз. зак.“

Ово је питање учињено уредништву зато, што се тај случај десио код овог суда — да тужилац *оптуженом опршта казну затвора*, на коју је казну осуђен по тужби истог тужиоца за дело из § 375. а каз. зак., али се кмегови овог суда буне противу изјаве тужиоца и веле да у опште не може бити опрштај казне, — већ хоће осуђеног да *подвргну издржању затвора* ма да је тужиоц дао изјаву, да осуђеном казну опршта.

Да се кметови са њиховим поступком не би огрешили ни о правду ни о закон моли се уредништво „Полицијског Гласника“, да на ово питање изволе дати што скорије своје обавештење, — преко свог листа — како би се суд знао управљати и да услед тога не би застарела пресуда“.

— На ово питање одговарамо:

Одредбе § 17. и 33. кр. суд. поступка и § 397. тачке 2. кр. закона, разни су схватане и тумачене до сада.

Тако, било је првостепених судова који су налазили, да у свима случајевима увреда, лажног оптужења и клевете, могу приватни тужиоци задржати чак и извршну пресуду од извршења, а било их је, опет, који су налазили, да приватни тужиоци могу само одложити њено извршење, али не и са свим спречити, него да се мора тражити највиша милост.

Управне власти, које су извршивале судске или своје пресуде по оваквим кри-

вицама, такође су различито тумачиле поменуте законске одредбе.

И поједини писци, који су се бавили оценом овога питања нису сагласни у закључцима.

Све ово, наравно, долази отуда, што су поменуте законске одредбе непотпуне.

Али ми налазимо, да између § 17. и 33. кр. суд. поступка и § 397. кр. закона има знатне разлике, јер док се у првим одредбама све везује за *одустапак* од тужбе, дотле се у овом последњем све везује за *опрштај*, што га приватни тужилац чини кривцу.

По тој разлици ми налазимо, да кадгод стоји кривица која се казни само на тужбу приватног лица, па приватни тужилац опрости кривцу, онда се казна неће изрицати ако већ није изречена, а ако је изречена па пресуда постала извршном онда се неће извршивати.

Како се по последњем ставу § 375 а кр. закона, и кривице из ове законске одредбе казне само на тужбу приватних, то се, по мишљењу уредништва, неће чинити извиђаји нити пресуде извршивати кадгод тужилац кривцу опрости.

Наравно, да о овоме треба донети потребно решење, наслоњено на поменута законска наређења,

II

Председник општине горњо-бело речке, у срезу зајечарском, пита:

„Приликом пописа имовине 1885. године, остао је извесан простор утрине општине гор. бело речке, у планини „Тушижници“, непријављен у пописним књигама „Б“ и порезом неоптерећен, услед чега је овај простор 1902 године решењем окружне шумске управе, у Књажевцу, општини оспорен до проласка шумске комисије ради ограничења, и од тога времена у овом простору се општини оспорава право уживања а комисија се не одређује.“

Прошле пак 1910 год, општина гор. бело речка, према постојећем распису г. Министра, овај простор општинске утрине пријавила је накнадно, уписала у пописне књиге „Б“ и порезом оптерела, па јој се ипак оспорава право уживања.

Према доведе изложеном учтиво молим уредништво „Полицијског Гласника“ да изволе у своје листу објаснити следеће:

I Када општина гор. бело речка плаћа порезу на сву своју утрину у планини „Тушижници“, као што је напред напоменуто, има ли право уживања те своје утрине или нема, и ако нема докле то право нема и по ком закону?

II Ако општина нема право уживања да ли треба да се и даље терети плаћањем пореза, или да се од тога неправедног плаћања ослободи и

III Ако општина нема право уживања на ову утрину, онда ко на исту има право уживања и по ком закону?“

— На ово питање одговарамо:

Кад је општина пропустила да у своје време упише у књиге Б. своју утрину, те тако није плаћала порез на исту за дуги низ година, па шта више и шумска управа огласила то земљиште за саставни део државне шуме све дотле, до-

те се од стране комисије не расправи питање о својини, општина није требала да га уписује за порез,

Кад је она то ипак учинила у смислу чл. 35. финансијског закона за ову годину, ној не остаје ништа друго, него или да плаћа порез за све време докле не прође шумска комисија и изврши ограничење, па ако ову утрину призна за општинску, онда је општина овако избегла плаћање пореза за раније године, или да тражи сада ослобођење од пореза, и да рескира да после плати порез за пет па и више година.

Што се тиче самог уживања ове утрине, општина нема права на то по том једином основу, што плаћа порез, јер плаћање пореза није доказ о својини, пошто пореске власти задужују порезом по пријави појединаца, не разбирајући о томе: да ли ко тиме стиче или губи какво друго право.

Све дотле докле шумска комисија, састављена у смислу чл. 9—12. зак. о шумама, не утврди: да је то својина општинска, дотле, сва права припадају држави.

Ако ко хоће да се користи државном шумом, онто може у смислу чл. 81. 82—89. закона о шумама, под тамо прописаним погодбама.

ОДЛУКЕ ДРЖАВНОГ САВЕТА И КАСАЦИОНОГ СУДА

Одлука опште седнице Касационог суда од 12. новембра 1911 г. № 14213.

Пирот. првостепеном суду била је оптужена Р. ћерка Р. П. зато што је употребила принудно средство те дете побацила на дан 16. октобра 1909. г. и по побачају бацила га у реку и С. М. зато што је овај набавио средство и предао га Р. да овај побачај изврши, чиме су себи створили кривину казниму по § 168. крив. зак.

Оптужена Р. признала је извршење овога дела, али се бранила, да јој је средство за овај побачај набавио и дао оптужени С. с киме је пре тога живела у недозвољеним односима, и оптужени С. није признао учешће у извршењу овог дела.

Првостепени пиротски суд је решењем од 12. новембра 1910. год. № 23252, пустио оптужене испод суђења, налазећи да није утврђено постојање дела насилног побачаја и ако је оптужена Р. признала да јој је оптужени С. дао некакав напиток за то, и ако је утврђен побачај детета, јер се лекарским уверењем није могло да констатује, да је било ма каквих трагова, да је овај побачај био изазван механичким манипулацијама, нити је накнадним прегледом према уверењу № 13647 констатовано, да је било ма каквих трагова, да је овај побачај изазван и хемијским — унутарњим средствима.

Но по жалби државног тужиоца Касациони Суд у III одељењу своје примедбама од 23. децембра 1910. г. № 15064

поништио је напредпоменуто решење а са разлога:

»Кад се признањем оптужене Р. на протоколу № 19929 при коме је и на претресу остала, утврђује, да је она попила течност, коју јој је дао оптужени С. и да је одмах после тога побацила дете; а с друге стране, кад акта истраге по овом оптужењу показују, да је лекарски преглед оптужене Р. извршен тек на две недеље после побачаја, који су се трагови од повреде на трбуху или другом којем органу Р. — у могли евентуално изгубити, онда је суд, ценећи поменуто признање оптужене Р. по § 555 и 225 крив. суд. пост., у вези и односу с осталим прибраним доказним материјалом, требао да размисли и оцени да ли поменута радња оптужених не садржи оне битне елементе, чији скуп чини правни појам дела из § 168 крив. зак., па потом своју одлуку по овом оптужењу донесе».

Првостепени пиротски суд није усвојио ове примедбе касационог суда, већ је дао следеће противразлоге:

»По § 220 крив. пост. суд ће само оно за истинито сматрати што је по прописима овог закона доказано».

И признање окривљеног по § 225 крив. пост. сматраће се као доказ, ако исто има све услове из тога прописа.

У даном случају, признање оптужене Р., да је она у скоро пошто је попила напиток, који јој је С. дао, побацила дете, не може служити као доказ да је она употребила хемијско средство — напиток у цели насилног побачаја, кад лекарским прегледом извршеним над опт. Р., као јединим доказом, није констатовано ни да је она употребила какво хемијско средство — напиток, нити да је побачај последица употребе оваквих средстава.

То пак, што се ова констатација код оптужене Р. није могла извршити услед одоцненог прегледа, не може њеном признању дати толику доказну снагу, да је она због употребе напитка побацила дете, кад се не зна ни шта је попила, нити какво је дејство напиток имао на плод у утроби.

Па како овде није утврђено, да је избацавање детета последица употребе хемијских или физичких средстава оптужене Р. у овој сврси, онда овде и нема ни један од карактерних знакова за постојање дела из § 168 крив. зак.

Њено признање, како га је пред судом исказала без лекарске констатације, кад би се узело за доказ о постојању овог дела, било би претпоставка са вероватноћом, али таква претпоставка несме се чинити по § 221 кривич. пост.

И кад ни других доказа нема о намерном насилном побачају од стране оптужене Р. онда се има сматрати да представљено дело није доказано».

Касациони Суд у својој општој седници од 12 новембра 1911. г. № 14213 нашао је да су противразлози пиротског првостеп. суда на закону основани, и зато је, усвајајући исте, огласио решење суда за снажно, а примедбе свога одељења одбацио.

Одлука опште седнице Касац. суда од 12. новембра 1911. год. № 14299.

Ислед. судија лесковач. првостеп. суда тужио је истом суду М. С. из Лесковца и Г. П. из Серинице и тражио је да их суд осуди на казну за то: што је оптужени М. 19. јуна тек. год. у недељу, из акта спора М. Ј. Ђурчије из Лесковца противу опт. Г. П. због дуга по меници у 3.500 дин. украо оригиналну меницу са акцептом оптуженог Г., па у место ње оставио другу фалсификовану меницу, у чему је оптужени Г. био саучесник, те М. тиме учинио два кривична дела — дело из § 104 крив. зак. крађа и уништај менице из званичних акта судских и дело из § 148 тач. 5 крив. зак. — фалсификат менице, а оптужени Г. као саучесник истог.

Првостеп. лесковачки суд је решењем својим од 1 октобра 1911. г. № 32199 оптуженог М, за оба ова дела ставио под суд и у притвор а оптуженог Г. ослободио стављања под суд.

Но по жалби иследног судије и заступника приватног тужиоца Касациони Суд у своје I одељењу примедбама од 19 октобра 1911. № 13135 поништио је поменуто решење лесков. првостеп. суда а са разлога:

»За решење о стављању под суд није потребно да постоје онакве и онолико околности или основа показрења, како се тражи за потпун доказ о кривичној одговорности оптуженог, већ се, у смислу тач. 3 § 161 крив. пост., захтева да има само довољно основа да се може вероватно закључити да је оптужени учинилац или помагач дела за које се оптужује.

Па како се из акта овога оптужења види да и према оптуженом Г. по закону има довољно основа за стављање под суд, а на име: што је само оптужени Г. као главни и једини дужник имао интереса да се украде инкриминована меница, јер је осудним решењем № 18105 једино он — Г. био осуђен на плаћање дуга по украденој меници; а када се овај основ доведе у везу са утврђеним фактима: да се оптужени Г. баш у очи дана ове крађе, састајао са оптуженим М.; да се против решења о забрани за три и по месеца није жалио суду, нити ма шта изјављивао о непостојању менице и толиког дуга, већ је то учинио тек по сазнању да је меница украдена, а одмах после састанка са оптуженим М. у Власотинцу; што се оптужени Г. лажно брани да се његово писмо (приложено у акту № 17090) не односи на дуг у 3500 дин., јер се датуми у писму слажу са датумом издања украдене менице, које околности, у смислу § 118 крив. пост., између представљеног дела и оптуженог Г. у тако тесној вези стоје, да се са великом вероватноћом да закључити: да је оптужени Г. заиста учествовао у делу за које се окривљује, онда је суд погрешно што, према оваквом стању ствари, и оптуженог Г. није ставио под суд за представљено дело. А тек по потпуном извиђају на претресу суд ће имати да се

упусти у ближу и детаљнију оцену свију изнетих доказа и околности, у вези и са осталим ислеђењем утврђеним фактима“.

Првостеп. лесковачки суд није примио ове примедбе Касац. Суда, већ је дао следеће противразлоге:

„Истина, по тач. 3 § 161 крив. с. пост., суд је увек дужан, да оптуженога стави под суд, кад год нађе да има довољно основа подозрења против њега, разуме се, доказаних, на онај начин, као што закон предвиђа.

По § 239 крив. пост. „основи подозрења у §§ 121—123 казани као и у § 238 наведене околности, треба да су доказане тако, да се о њима не може сумњати и да нису одбраном оптуженог или супротним исказом или другим околностима, које би оптуженог правдале, обеснажене или у сумњу доведене“.

Ово правило о доказивању основа, вреди за све основе и околности без разлике, а не само за оне који се у крив. поступку у поменутом параграфима *примера ради наводе*.

Основи и околности што их Касациони Суд у својим примедбама изводи, и по фактима по којима их Касациони Суд изводи, и по закључцима како се тим утврђују, очевидно је, по нахођењу овог суда, да нису несумњиво доказани, већ се оснивају на претпоставкама.

Међутим претпоставке су забранење у кривичном праву, а и по нашем закону према § 221 крив. пост.

Тако, Касациони Суд изводи основ, против оптуж. Г. по томе, што он није ништа изјављивао о непостојању менице и толиког дуга (раније), већ је то чинио тек по сазнању, да је меница украдена а одмах после састанка са оптуженим М. у Власотинцу.

То не стоји. Јер, баш на против, сведоци П. Т., Т. М. и М. К. тврде, да је оптужени Г. још у фебруару месецу ове године (а крађа менице је извршена 19 јуна), изјављивао овим људима, да он тужиоцу М. не дугује 3500 дин. већ највише 350—380 дин.

У осталом оптуженом Г. није то питање, да ли је се коме раније жалио о непостојању овог дуга, ни постављено при ислеђењу као што се види из његових саслушања.

Кад по нахођењу овог суда противу оптуженог Г. нема основа онаких и на онај начин утврђених, као што закон предвиђа, онда по мишљењу овог суда, против њега не може постајати ни околност — лажна одбрана; јер само онда када би оптужени нешто „*противу основа подозрења наводио*“, па би се то утврдило да је лажно, може се оптуженом на терет лажна одбрана ставити према тач. 1, § 238. крив. пост. Дакле, свака лаж оптуженог не може састављати његову лажну одбрану.

И лажна одбрана, коју Касациони Суд за оптуженог Г. у својим примедбама утврђује, по мишљењу овог суда, није несумњиво доказана, нити онаква као што се по наведеном законском пропису тражи, већ је на чистој претпоставци изведена противно § 221. крив. пост.

Лесковачком првостеп. суду част је обратити Касационом Суду пажњу на следећа факта, досадањим ислеђењем утврђена:

Кривац и крадљивац инкриминисане менице јесте М. С.

Он је добар пријатељ не само оптуженог Г. већ и тужиоца М. Ј. Са њима обојипом стоји у меничним односима. Оптуженом М. тужилац Ј. поверава да му пише забрану, прибелешку и тужбу по тој инкриминисаној меници, па га одређујем за стараоца и шаље на извршење саме забране и даје му овлашћење да се за њега може и равнати са опт. Г.: што се види и из исказа опт. М. и Г. и одвојених акта.

Даље сведок П. Т. каже за тужиоца Ј. да је познат као зеленаш; јер је као такав извикан од целе вароши“. Пред сведоком Т., по његовом изказу, опт. Г. говорио је да никада не дугује толику суму, већ много мање; што је најзад био и наплатио, па је после само преко тужиоца Ј. исплаћивао две менице у новчаним заводима. Једног плаћања, вели опт. Г., послао му је тужилац Ј. једну бланко меницу да је он — опт. Г. потпише и да му је врати, те да том меницом замени своју — заводску. Он је се преварио и ту бланко меницу потписао и вратио Ј., међутим тужилац Ј. је заводску меницу, којој је рок био, исплатио целу а ону бланко меницу задржао код себе, те је исту, по мишљењу опт. Г. преправно на ову суму од 3500 динара.

Исказ овог сведока П. Т., који и ако признаје да не говори са тужиоцем поткрепљује се исказима Т. М. и М. К.

Сведок Ђ. Р. Тврди, када је одвео опт. Г. кући тужиоца Ј. одмах после одобрене забране и када је опт. Г. рекао тужиоцу Ј.: „шта уради оно самном, хоћеш да ме отераш од куће и да ме упропастиш“, а тужилац Ј. се беше уплашио па дрхтећи рече: „Де, де, водим ја рачуна о теби, не бој се ти ништа“.

Сведок Ј. С. тврди, да је пред њим тужилац Ј. пристајао, да се са опт. Г. за овај дуг од 3500 дин, изравна за 2000 дин. што вели и сам опт. М.

Кад се сва ова факта, која досадање ислеђење пружа, доведу у везу, онда би се из њих могле правити претпоставке са свим друкчије и противно оним, исказаним у примедбама Касационог Суда; али овај се суд у то није упуштао зато, што је налазио, да му то забрањује § 221. крив. пост.

Лесковачки првостепени суд не може да усвоји ни примедбе Касационог Суда у наводима: да опт. Г. треба ставити под суд па ће суд „*тек по потпуном извјањању на претресу* имати да се упусти у ближу и детаљнију оцену ових изнетих доказа и околности у вези и са осталим ислеђењем утврђеним фактима“. Лесковачки првостеп. суд на против налази, када је већ опт. М. у притвору за крађу ове менице, и када ће се по том оптужењу и претрес одржати, то ће моћи суд и доцније истрагу отворити према опт. Г. ако се на томе претресу по свестраној истрази утврде *јасни и несум-*

њиви основи подозрења и околности против њега; и да за сад таквих нема; јер и оно што би га могло са претпоставкама теретити, то је у сумњу доведено са другим фактима као што је напред изложено.

Најзад оцена ових факата, као чисто фактичко питање, и спада у надлежност искључиво првостепеног суда“.

Касациони Суд у својој општој седници од 12. новембра 1911. год. № 14299 усвојио је примедбе свога I одељења. а против разлоге првостеп. суда одбацио.

М. Л. Р.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Лудвик - Бауер - Бајор, чију слику износимо, из Б. Пеште. општетио је, фалсификовањем, будим - пештанску трговачку банку са 280.000 круна, и побегао. Стар је 36 год., по народности Јеврејин, по занимању банкарски

чиновник, висок 174 см. дугуљастог и мрког лица, косе црне (по темену ћелав), обрва црних, очију смејих, бркова густих, црних и потшпаних; говори мађарски, немачки и енглески. Акт Управе града Београда Бр. 45738.

Франц Пенцл Пендула, из Берлина, по занимању шлосер и монтер, обио је касу пиротске пекарске удеоичке задруге па по извршеном делу побегао.

Он је стар 27 година, стаса средњег, развијен, трбушат, у лицу смеј, очију плавих, па десној страни носа има израштај, косе велике, бркова смејих, брија се, предњих зуба нема — штрб.

Од одела има: црн штофан капут, на левом лакту поцепан, панталоне кратке до колена, чарале жућкасте боје, ципеле на шпирале, говори немачки.

Депеша начелства окр. пиротског Бр. 12424.

Ђорђе Милић, из Дубља, има да издржи четворомесечни полицијски надзор по извршеној

пресуди суда општине дубљанске, али је оту-
марао незнано куд. Он је високог раста, до-
бро развијен, смеђ.

Депеша начелника среза ресавског Бр. 25033.

Таса Митић, надничар, из Врање, извр-
шио је крађу 28. прошлог месеца и побегао.
Стар је 60 година, омален, просед.

Депеша начелства округа врањског Бр. 17360.

Урош Вељковић, из Г. Требешиња, украо
је 180 динара Петру Додићу, из истог места,
и побегао. Стар је 14 год., стаса средњег,
косе црне.

Депеша начелника среза пчињског Бр. 18020.

Богосаву Илићу, продавцу лозова Класне
Лутрије, украдено је 11 комада лозова ове
лутрије под овим бројевима: 1.178, 2.758,
13.052, 12.558, 24.806, 28 319, 0.115, 2.150,
10.304, 10.305 и 10.306.

Депеша начелства округа крушевачког Бр.
14516.

Живко Чавић, тежак, родом из Купинова
у Аустро-Угарској, који је стално живео у Бр-
гулама, у срезу тамнавском, ранио је из пушке
Сретена Илића, из Пиромана, на побегао.

Живко је средњег раста, сувонав, ушљу
клемпавих, бркова малих, танких.

Депеша начелника среза тамнавског Бр.
20787.

Препоручује се полицијским и општинским
властима, да за овим побеглим лицима учине
најживљу потеру, и у случају проналаска стра-
жарно их упуте властима које су потернице
издале, с позивом на означене бројеве акта
или депеше.

Т Р А Ж Е С Е

Милић Танасковић, из Придворице, оту-
марао је од своје куће, а оставио жену и дете.

Он је стар 30 година, плав, очију смеђих,
раста средњег, у цивилном оделу.

Депеша начелника среза јасеничког, окр.
смедеревског, Бр. 26557.

Велимир, син Милана Ђорђевића, из Ру-
тевца, ђак IV разреда основне школе, отишао
је од куће још 1. прошлог месеца, и до данас
се није вратио, нити се о њему ма шта са-
знало. Стар је 11 до 12 година, на једној (?)
нози има белугу од огреботине.

Депеша начелника среза алексиначког Бр.
17800.

К Р А Ћ Е С Т О К Е

Антонију Михаиловићу, из Белушића, ноћу
између 17. и 18. тек. месеца украдена је ко-
била, матора 10 година, длаке доратасте, по
гребену с леве стране бела, са жигом поло-
жено „Т“.

Депеша начелника среза левачког Бр. 15793.

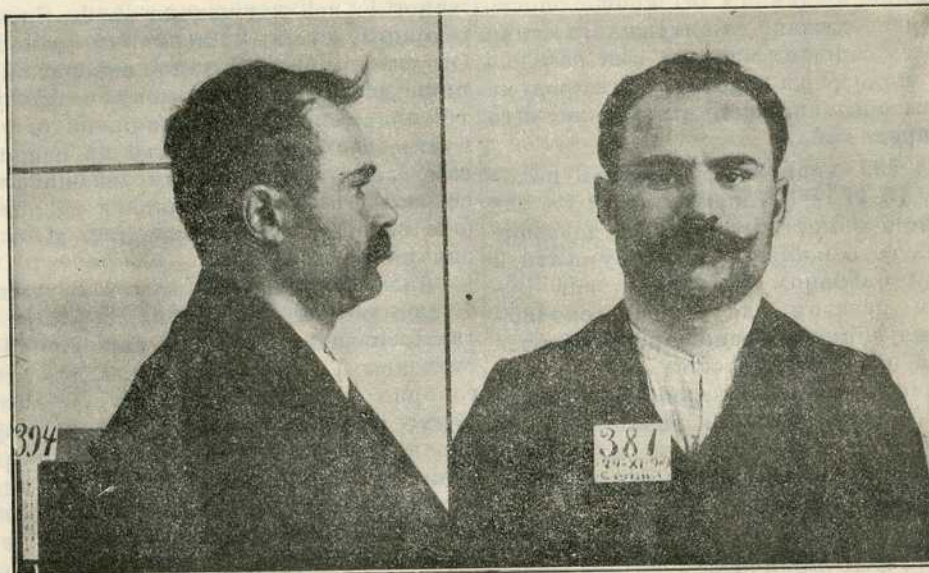
Обраду Јовановићу, из Пољане, ноћу из-
међу 25. и 26. пр. месеца украдени су два
бика: један длаке жуте, буласт, а други длаке
беле; оба матора по 3 год. и без роваша.

Депеша начелства окр. моравског Бр. 15047.

Обраћа се пажња свима полицијским и оп-
штинским властима на ове крађе.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Христо Манев - Цанев - Вакалов, познати
коцкар и фалсификатор, покушао је 20. овог
месеца, да извуче новчаник г. Св. Јакшићу,

новинару овдашњем, али је био лоше среће,
јер је на делу ухваћен, те га је Управа града
Београда, казнила са 30 дана затвора.

Христо је родом из Солуна у Турској, а
живи у Рупчуку у Бугарској.

Као човек, чији су подвизи, на пољу не-
ваљалства, познати већ и сличним неваљалима
суседних земаља, он чини честе излете у Ср-
бију, Румунију и Аустро-Угарску и ту са рав-
ним друштвом врши разне операције.

затвора за крађу, према извештајима бугар-
ских полицијских власти.

Како није искључена могућност, да је он
обилазио и друге градове по Србији, ми му
износимо слику и позивамо све оне, који би
што о њему знали, да то саопште овоме оде-

љењу, с позивом на његов акт Бр. 2033, или
Управи града Београда, с позивом на њен акт
Бр. 44571.

Јашар Капетановић, из Аустро-Угарске,
који је прошле године протерао из Србије као
сумњив, прешао је сада опет овамо, само сада,
наравно, под именом Јована Вераја, српског
учитеља у Македонији.

Како он сам изјављује, он је овамо дошао

Тако је на крају 1908. године, у друштву
са Симом Миленковићем и Светозаром Станко-
вићем, из Србије и Хајрихом Поморанцем,
коцкаром из Румуније, био у Араду, у Аустро-
Угарској, у затвору.

Он се бави, по потреби, и трговином са
белим робљем, а тако исто успешно оперише
и са клуб картама и разним другим коцкар-
ским алатима.

У Бугарској је осуђиван на годину дана

у циљу шпијунаже, те га је због тога Управа
ставила под истрагу и у затвор.

Износимо му слику, како би они, који што
о њему знају, могли обавестити ово одељење,
или Управу града Београда, јер је он, врло
вероватно, прелазео и у друга српска погра-
нична места.

Акт Управе града Београда Бр. 45422.